

har tilovers til ham, paa alle Maader gjøre Afkald, gjøre Plads for hende, blot hun vil komme hjem.

Hvad er Meningen med denne Ydmygelse?

Skal det være en Hævn over Mændene, paa Grund af alle de Kvinder, som har maattet tage tiltakke, slaa af, og leve paa tabte Illusioner? Saa indser vi ikke, at der er vundet meget ved, at det nu er Manden der skal til det. Vil Ulla tage imod hans Offer? Vil hun vende hjem, paa enhver Maade leve for sin Kunst, og paa Kant med det borgerlige Samfunds Vedtægter, ligesom før sit Giftermaal? Og hvor langt skal Manden gaa af Vejen? Og kan Ulla blive lykkelig med en Ruin af den Storhed, som han var paa sin Maade, og som hun elskede og saa op til?

Nej og atter nej! Saa hellere blive i Rom, hellere dø af Længsel, med Tro paa at Kjærlighedens Gjenstand er Kjærligheden værd, end leve paa et usandt, uholdbart og uskjønt Kompromis.

Men, som sagt, hvad er Meningen? Det kan være pikant nok med disse aabne Spørgsmaal, men som Kæmper for en Sag, en Retning, som Folkeopdrager — hvad Digteren jo egentlig skal være — maa man give klar Besked, og størst bliver dog den Digter, som magter at tænke sin egen Tanke ud, og vise dens Resultat i Forhold til det Livssyn, han lever paa eller finder det værdigt at leve paa.

Men dog, trods alle vore Indvendinger, sige vi Fru Edgrén Tak og glæde os til hendes næste Bog.

Rg.

Om den finske kvindes kommunale valgret.

At kvinder har kommunal valgret i et land med samme folkemængde som Danmarks, nemlig i Finland, bør ikke overses af dem, som her virker for at give kvinderne en lignende ret. Vel er den endnu ikke saa udviklet som den her foreslåede, men den støtter sig også på forordninger *) så gamle

*) Ordet „forordning“ bruges, uagtet Finlands stænder har vedtaget denne lovgivning.